

CONTEXTUL MACROECONOMIC – FACTOR FAVORIZANT SCHIMBĂRII CONTINUE ȘI EXTINDERII RISCURILOR BANCARE

*Drd. Ec. Elena Chirulescu-Ciucașu,
Director județean retail, BCR, Sucursala Județeană Brăila*

Abstract: *Globalization, as a source of the contemporary capabilities and risks, is a theme of reflexion for every environment and domain of research. In the new economy, financial globalization, which already has an appreciable record of manifestations, is a phenomenon with deep consequences on the mechanism of the world economical activities. Lack of hierarchical order, of rules and responsibilities together with the profound manifestations are the coordinates of our contemporary existence and they represent the base of systemic risks. Hence, the implementation of Basel standards are controverted it may represent a competitive advantage including Romanian banks as Romania is now a European country.*

1. Globalizarea – sursă a capabilităților și riscurilor contemporane

Bogăția și puterea au fost, pe parcursul evoluției omenirii, prioritățile în funcție de care s-au elaborat strategiile și obiectivele de dezvoltare. Mijloacele de dobândire au fost diferite, specifice fiecărei etape istorice. Modalitățile de manifestare au fost, de asemenea, diferite: migrația, colonizarea și mai nou globalizarea.

În zilele noastre, sub imperiul vitezei și al informației, conceptul de globalizare a devenit o preocupare majoră pe agenda de lucru a șefilor de state, managerilor, cercetătorilor și chiar a oamenilor de rând, fie ei bogați sau săraci.

Ca orice fenomen, globalizarea a constituit obiect de studiu, cercetare, analiză, prognoză pentru mediile economice, politice, tehnice, culturale, sociale, umanitare, ecologice și altele, încât nu mai există specializare neimplicată, neafectată sau neinteresată de această oportunitate.

Noțiunea de “globalizare” a apărut pentru prima dată într-un dicționar în 1961; din anul 1989 însoțește termeni precum piețe, tendințe, evenimente, comunicații, riscuri și altele precum încălzirea globală.

Pe parcursul timpului, ca fenomen controversat și ultra mediatizat, globalizarea, sub diferite exprimări, devine pentru mulți autori, de diverse specializări, subiectul a numeroase lucrări. Aprecierile sunt deopotrivă laudative, când este vorba de creșterea bogăției sau critice, când globalizarea este cauza crizelor mondiale.

Interesante sunt însă opiniile cercetătorilor care reușesc să se desprindă de inerția rutinei, de experiențe și sentimente când profetează viitorul omenirii. John Naisbitt și Alvin Toffler sunt cei mai cunoscuți și apreciați viitorologi cu cercetări prospective despre globalizare.

John Naisbitt¹ lansează ideea viitorului omenirii modelat de megatendințe, iar Alvin Toffler, în lucrările sale “Război și antirăzboi”² și “Power Shift”³, situează noul sistem de creare a bogăției și revoluția informațională pe rolul forțelor care induc “șocul viitorului”.

Globalizarea este așadar un proces obiectiv ca rezultat al celui de al treilea val al evoluției omenirii provocat de revoluția digitală și managementul informației care “au pus la dispoziția consumatorilor și a agenților economici o serie întregă de noi capabilități”⁴ precum:

➤ pentru consumatori:

- putere de cumpărare substanțial mai mare;
- grad sporit de varietate a bunurilor și serviciilor disponibile;
- un mare volum de informații;
- numeroase posibilități de facilitare a interacțiunii și a demersului de lansare sau primire a comezilor;

¹ Naisbitt, J. - *Megatendințe, zece noi direcții care ne transformă viața*, Colecția Idei Contemporane, Editura Politică, București, 1989

² Toffler, A. și H. - *Război și antirăzboi. Supraviețuirea în zorii secolului XXI*, Editura Antet, 1995

³ Toffler, A. - *Powershift, Puterea în mișcare*, Editura Antet 1995

⁴ Kotler, P. - *Managementul marketingului*, Ediția a IV-a, Editura Teora SRL, București, 2005, p. 1

- posibilitatea de a face schimb de opinii despre produse și servicii;
- pentru firme:
 - posibilitatea să exploateze un nou și redevabil canal informațional și de vânzare, cu o rază de acoperire sporită, pentru a comunica și a-și promova activitățile și produsele;
 - informații mai multe și mai diverse despre piețe, clienți, posibili clienți și concurenți;
 - facilitarea și accelerarea comunicării interne între proprii angajați;
 - comunicații în ambele sensuri cu clienții și cu posibili clienți, precum și tranzacții mai eficiente;
 - posibilitatea să trimită reclame, cupoane, mostre și informații numai clienților care au cerut sau au permis să li se trimită aceste lucruri;
 - adaptarea ofertelor și serviciilor la cerințele clienților individuali;
 - îmbunătățirea aprovizionării, recrutării, formării personalului și comunicațiile interne și externe;
 - reducerea costurilor prin îmbunătățirea logisticii și operațiunilor.

Fenomenul generează noi convergențe în viața economică națională și internațională datorită transformărilor structurale, cantitative și calitative produse în gândirea și comportamentul oamenilor, în mecanismele și structurile organizaționale și funcționale ale economiei, în cercetarea științifică și tehnologică, în politică, în mediul înconjurător.

Globalizarea este un factor de progres, de creștere economică.

Actualmente globalizarea a intrat într-o nouă etapă a evoluției sale, devenind un fenomen complex, ireversibil și inevitabil care presupune un nou mod de viață și de gândire al oamenilor despre ei și omeni prin prisma timpului și spațiului. Cele două elemente, respectiv timpul și spațiul sunt resursele dezvoltării durabile pentru bogăția prezentă și viitoare.

Timpul, ca resursă a bogăției, cunoaște și el noi posibilități de dezvoltare sub acțiunea noilor capacități generate de era informației. Adaptarea vitezei este soluția pentru îmbunătățirea resursei de timp! “Il est temps de passer a la vitesse superieure”⁵...Viteza este responsabilă de viitorul prezent! Mai mult, după cum spunea Philip Kotler ” Viitorul nu este înaintea noastră. Viitorul deja s-a întâmplat”⁶.

2. Efectele globalizării în mediile financiar – bancare. Riscurile dominației financiare

În noua economie, mediile financiar-bancare sunt printre primele și cele mai expuse la șocurile provocate de viteza de propagare a informațiilor, globalizarea financiară fiind un fenomen cu consecințe profunde asupra mecanismului de funcționare a activității economice globale.

Globalizarea financiară are deja un palmares apreciabil de manifestări înregistrate pe parcursul evoluției sale.

Deschiderea piețelor financiare naționale, dereglementarea acestora, dezvoltarea noilor instrumente financiare, expansiunea băncilor și a altor instituții financiare internaționale, implicarea instituțiilor financiare străine pe piețele naționale cât și a instituțiilor financiare interne pe piețele financiare externe au facilitat intensificarea fluxurilor internaționale de capital, creând astfel un sistem financiar global funcțional.

În evoluție, globalizarea financiară a cunoscut manifestările specifice nivelului de dezvoltare fiecărei perioade istorice identificate, astfel: epoca modernă timpurie, perioada clasică a Etalonului-Aur, etapa Bretton Woods și epoca contemporană.

Dezvoltarea comunicațiilor și a sistemului financiar internațional privat au făcut ca după 1960 pilonii Sistemul Bretton Woods să nu mai poată fi susținuți și să apară premisele creării noului spațiu financiar global, cunoscut și ca “spațiul cibernetic al computerelor bancare”⁷.

Internaționalizarea producției industriale, dezvoltarea piețelor globale de bunuri și servicii au condus în mod firesc și ireversibil la globalizarea piețelor monetare.

Banul devine, mai mult ca niciodată, “un mijloc modern de comunicare între principalii actori ai vieții economice, separați în timp și spațiu”⁸ și un barometru al transformărilor intervenite în sistemul economic mondial.

⁵COMMISSION EUROPÉENNE, Theme: *Statistiques générales et régionales*, Luxembourg, Office des publications officielles des Communautés européennes,2006

⁶Kotler, P. – op. cit., p. 1

⁷Scholte, Ian Aart – *Global Capitalism and the State*, în International Affaire, no. 3, July, 1997, p. 427-452

⁸ Popescu, Ion A., Bondrea, Aurelian A., Constantinescu, Mădălina I., *Globalizarea: mit și realitate*, Ed. Economică, București, 2004 .p. 133

Aceste prerogative, alături de posibilitățile de valorificare superioară prin operațiuni specifice, au impus separarea capitalului financiar de capitalul productiv, între ele păstrându-se totuși un sistem de relații. Odată cu creșterea influenței pieței financiare globale asupra condițiilor mediului de afaceri, sistemul de relații dintre capitalul financiar și capitalul productiv a căpătat alte nuanțe.

Totodată, prin manevrarea instrumentelor caracteristice - rate de dobânzi, cursuri de schimb, prețuri – capitalul financiar internațional a dobândit un rol decisiv în viața fiecărei țări în parte. De aceea analiștii financiari consideră capitalul financiar internațional responsabil de apariția “sistemului capitalist global”⁹ care, la rândul-i, a favorizat capitalului financiar libertatea de a se deplasa oriunde este mai bine recompensat, respectiv într-un spațiu financiar global reprezentat de piața financiară.

Expansiunea pieței financiare globale este legată de ieșirea valurilor de sub legislația națională și reglementările bancilor centrale emitente prin apariția, în anii 1960, a pieței eurodolarului, respectiv a pieței eurovalutare care au făcut presiuni asupra dolarului american și au condus la prăbușirea Sistemului Bretton Woods (la 15 august 1971, președintele Nixon a anunțat că dolarul nu mai era liber convertibil în aur, prevestind astfel sfârșitul cursurilor valutare fixe și a Sistemului Bretton Woods).

Fluxurile și rețelele financiare globale au cunoscut o intensitate și o expansiune spectaculoasă după prăbușirea Sistemului Bretton Woods dar mai ales din 1973 când Organizația Țărilor Exportatoare de Petrol a mărit de patru ori prețul petrolului. Creșterea intensității și expansiunii fluxurilor și rețelele financiare globale s-a realizat sub efectele dereglementării piețelor financiare și ale revoluției tehnologice contemporane.

Prestatorii de servicii financiare – băncile, societățile de asigurare, bursele de valori ș.a.- au început să se implice în operațiuni cu caracter internațional, creditul și asigurările cunoscând o expansiune legată de comerțul exterior. Dacă la sfârșitul secolului al XIX-lea și începutul secolului XX rețeaua internațională a băncilor era limitată, între 1960 și 1970 are loc o expansiune fără precedent a băncilor multinaționale, îndeosebi a celor americane. După 1975 băncile japoneze au devenit vedetele, ajungând să ocupe poziții de top în clasamentele de specialitate.

Competiția pentru extinderea portofoliului serviciilor financiare la scară națională și globală a condus la creșterea gradului de concentrare și centralizare a activității financiare. Exceptând câteva domenii din zona extracțiilor care au cel mai mare grad de globalizare, mondializarea din sfera serviciilor financiare este fenomenul cu cea mai amplă și complexă manifestare. Astfel, în sectorul serviciilor financiare concentrarea a condus la apariția unor adevărate supermarket-uri financiare care, pe principiul economiilor de scară, acoperă o gamă foarte largă de operațiuni financiare și investiționale precum și o gamă variată de servicii de consultanță, asigurare, intermediare și chiar turistice.

Centrele financiare internaționale se situează pe axa Londra - New York - Tokyo.

Centru nervos al pieței financiare internaționale cu cea mai rapidă reacție la modificările conjuncturii mondiale este New York-ul însă, după numărul de tranzacții derulate, Londra deține supremația, avantajată fiind de poziția geografică și tradiție.

Tendința operatorilor financiari de a se apropia de clienți, în special de corporațiile internaționale a dus la concentrarea sistemului bancar în aceste centre dar și în marile orașe ale lumii de unde se dirijează cea mai mare parte a tranzacțiilor mondiale precum Frankfurt am Main, Amsterdam, Dusseldorf, Hamburg, Zurich, Milano, Sao Paulo, Hong Kong, Singapore, Sidney, Chicago, Toronto ș.a.

Fluxurile financiare au însoțit o vreme activitatea de comerț exterior, ulterior formând o piață aparte, departe de comerțul tradițional, cu jucători bancari și corporații multinaționale.

Caracteristica acestei piețe este legată de gradul înalt de mobilitate internațională a capitalurilor și viteza de reacție la modificările structurale intervenite în economia mondială. Orice nesincronizare în politicile monetare și economice ale statelor cu tendințele care se manifestă în plan global atrage penalități din partea pieței, uneori consecințele fiind dramatice, prin declanșarea crizelor cu efecte globale. Exemplele mai recente sunt susținute de crahul de pe Wall Street din anul 1987 sau de criza asiatică din 1997 care au scos în evidență amenințările ignorării de către guverne a mecanismelor pieței financiare internaționale.

⁹ Soros, George – *Criza capitalismului global: Societatea deschisă în primejdie*, Ed. Polirom ARC, Iași – Chișinău, 1999, p. 105

Datorită vitezei de propagare și contaminare a celorlalte componente ale pieței globale cât și a consecințelor de natura recesiunii, în prezent este evidentă dominația financiară în fața puterii industriale.

În același timp, este incontestabil că această dominație se manifestă diferit, după pattern-urile de angrenare în piețele financiare internaționale ale statelor dezvoltate. Distincțiile sunt marcate, în special, de tradiție precum și de orientările și susținerile guvernamentale în privința circulației capitalului.

Angrenarea în sistemul financiar global ține de factori cu specific național. De exemplu :

- Londra s-a menținut ca centru financiar internațional datorită rolului său central în piață euro-valutară, a politicilor guvernului conservator de abrogare a controalelor asupra schimburilor și deschidere spre liberalizarea financiară în cadrul Uniunii Europene.
- Franța prin măsuri sociale, în dorință de a promova Parisul drept centru financiar internațional, a desființat controalele asupra capitalului, concomitent cu promovarea unei politici interne de deflație și de liberalizare financiară, care a condus la o creștere însemnată a tranzacțiilor cu alte instrumente financiare și înființarea bursei futures în 1986, la distanță de patru ani după Londra.
- În Germania, confruntată cu presiunea asupra mărcii exercitată de fluxurile de fonduri către interior, controalele asupra capitalurilor au fost folosite ca și instrumente de rezistență la aceste amenințări până în 1981 când s-a trecut la liberalizarea capitalurilor dar cu rezervele autorității monetare cu privire la produsele derivate care au rămas reduse în dezvoltare.
- Sub presiunea deficitelor de cont curent care au urmat crizei petrolului din 1973, Japonia a cunoscut o deschidere financiară fără precedent ceea ce a făcut ca după 1998 să treacă la aplicarea unei noi liberalizări a sectorului financiar și să renunțe la ultimile controale asupra fluxurilor de capital.
- Încercări active pentru atragerea afacerilor din străinătate a manifestat Suedia care, încă din 1970 a liberalizat fluxurile de capital, a eliminat controalele spre sfârșitul anilor 1980, iar în 1989 a deschis, după modelul francez, bursa financiară futures.
- În SUA, încă din 1974 au fost eliminate controalele asupra capitalurilor, dolarul rămânând principala monedă internațională și New York-ul centrul nervos al majorității activităților financiare globale.

Sistemul financiar prin cele două medii componente - piețele financiare și băncile- joacă un rol fundamental în funcționarea economiei moderne, în procesul creșterii economice, în alocarea eficientă a resurselor în societate.

Practicile financiare din țările dezvoltate, în care concurența a dus la inovație și diversificare, au creat sisteme financiare alternative. Preferințele actorilor implicați în tranzacții financiare oscilează între market-based și bank-based¹⁰. Există deja o competiție care poziționează în unele țări (ex. SUA, Anglia) piața de capital înaintea sistemului bancar datorită avantajelor legate de creșterea bogăției, protecția acționarilor, reducerea corupției, legislație adecvată, inflație redusă s.a. În alte țări precum Germania practicile de succes înclină balanța spre sistemul bancar.

Economiile moderne au identificat soluții inovatoare de conciliere în zona de interferență a celor două componente; băncile integrează în preocupările lor și activități specifice piețelor financiare.

Concomitent cu dezvoltarea activității financiare globale, începând cu 1970 activitatea bancară a luat o amploare fără precedent.

Dezvoltarea băncilor multinaționale americane, japoneze și germane a declanșat adevărata competiție globală, băncile britanice fiind puse în dificultate în perioada anilor 1970-1980. Odată cu liberalizarea piețelor de capital devin mai active și băncile din Franța și Suedia. Dacă într-o perioadă de timp (anii 1970-1980) băncile germane și japoneze erau concentrate mai mult spre intern lăsând inițiativa băncilor americane, în epoca modernă penetrarea piețelor, fuziunile, parteneriatele sunt acțiuni frecvente abordate de băncile multinaționale.

Mobilitatea capitalurilor, dereglementarea și inovațiile financiare sunt provocările și preocupările majorității guvernelor și băncilor centrale din țările civilizate în stabilirea politicilor macroeconomice și monetare, în administrarea instrumentelor decizionale precum cursurile de schimb

¹⁰ Teodora Vâșcu (Barbu) Bogdan Moinescu „Sisteme bancare comparate – Note de curs”, Academia de Studii Economice, Catedra de monedă, București, 2003 , www.msbank

sau ratele dobânzilor ca pârghii de țintire a inflației, ajustarea deficitului de cont curent și temporizarea/temperarea riscurilor, știut fiind că, amploarea și dimensiunile sistemului financiar global atrag efecte specifice globalizării.

3. Riscul sistemic – efect de antrenare al riscului de dereglementare

Efectele structurale sunt de natura riscului sistemic, mai ales în epoca contemporană când sistemele financiare moderne operează cu pachete de produse și implicit riscuri constituite în pachete.

Atunci când se pune problema implicării instituțiilor bancare riscurile sistemice pot fi amplificate, cu atât mai mult în cazul tranzacțiilor cu derivate care oferă agenților participanți ocazii de adoptare a unor poziții speculative.

Exemplificative sunt cazul Băncii Berings din 1995 și colapsul monedei thailandeze care a declanșat criza financiară est-asiatică din 1997.

“Putere fără ierarhii, autoritate fără reguli, decizii fără responsabilități”¹¹ sunt atributele sistemului financiar internațional și vectori ai crizei mondiale amplificate de inclinația spre risc, spre afaceri speculative și spre incertitudine a instituțiilor financiare transnaționalizate, periclitând disciplina financiară pe plan mondial. Astfel de riscuri sunt generate, în special, de probleme de reglementare.

Comunicațiile prin internet fac ca dificultățile financiare să se propage instantaneu, fenomenul de contaminare fiind foarte rapid așa încât, dificultățile financiare întâmpinate de una sau mai multe bănci au consecințe și pentru celelalte.

Riscul sistemic atentează și la schimbări structurale în balanța puterii între guverne și piețe sau între autoritatea publică și cea privată din sistemul financiar global.

Reglementarea și identificarea unor instrumente mai eficiente pentru controlul riscurilor sistemice, mai ales după criza financiară est-asiatică din 1997 constituie, încă din 1998, o prioritate pentru guvernele țărilor OECD sau instituții precum FMI sau Banca Mondială. De aceea, dereglementarea, dependența de petrol, dezechilibrele economice și financiare mondiale și naționale sunt câteva dintre preocupările cotidiene ale liderilor mondiali contemporani datorită riscului de a fi fost scăpate de sub control și a nu mai putea fi corectate și a efectelor la nivel global.

În lipsa unor organisme internaționale responsabile, fiecare guvern respectiv autoritate națională de reglementare trebuie să ia decizii conform specificului național dar respectând principiile de bază aplicabile tuturor, precum:

- adoptarea unor politici bugetare adecvate;
- promovarea regulilor de bună funcționare a piețelor forței de muncă și de bunuri;
- punerea în practică a unor rețele eficiente de securitate socială;
- instaurarea de politici care să permită dezvoltarea unui sistem financiar eficient și solid;
- adoptarea unei politici monetare axată pe o rată a inflației scăzută, stabilă și previzibilă;
- aderarea tuturor țărilor la o nouă ordine monetară internațională și angajarea acestora de a respecta toate regulile jocului.

Comitetul de la Basel pentru Supraveghere Bancară și-a asumat acest risc.

4. Istoria și necesitatea Acordurilor Basel în activitatea bancară

Mondializarea serviciilor financiare, internaționalizarea capitalurilor și ridicarea banului la rangul de mijloc modern de comunicare au schimbat raportul de forțe din economia globală modernă în favoarea activităților financiare care, deținând centrul nervoși, controlează funcțiile sistemului.

Crizele, precum crahul de pe Wall Street, colapsul monedei thailandeze sau cazul Băncii Berings au demonstrat rolul și amploarea fenomenului financiar dezlănțuit. Riscurile sistemice se pot propaga cu viteze determinate de sinergia forțelor și amploarea fenomenului « boules de neige ».

Vidul de autoritate, provocat de lipsa unor organisme internaționale responsabile cu economia globală, a condus la soluții alternative și inițiative internaționale de analiză și, pe cât posibil, de contracararea riscurilor. Comitetul de la Basel pentru Supraveghere Bancară, înființat în anul 1974, cu rol de a realiza stabilitatea sistemului bancar global este o încercare în acest sens.

¹¹ Manolescu, Gh. “Globalizarea și polarizarea în rețea a piețelor financiare internaționale” Revista Finanțe, Banci, Asigurări Nr. 2/februarie 2007

Comitetul de la Basel este un organism internațional format din reprezentanți ai organelor de supraveghere și ai băncilor centrale din principalele țări industrializate: Belgia, Canada, Elveția, Franța, Germania, Italia, Japonia, Luxemburg, Marea Britanie, Olanda, Suedia și Statele Unite. De obicei, aceștia își desfășoară activitatea prin întruniri periodice (la fiecare 3 luni) efectuate la sediul Băncii Reglementelor Internaționale de la Basel (BIS respectiv Bank of International Settlements), acolo unde este localizat Secretariatul permanent.

Căderea sistemului de la Bretton Woods și dispariția « buneii conduite » în domeniul monetar cu privire la fluctuațiile cursurilor valutare și variațiile ratelor dobânzilor, au produs dereglări severe pe piețele financiare internaționale încât, Comitetul Basel pentru Supravegherea Bancară, înființat în anul 1974, a introdus în 1988 Acordul privind Capitalul de acoperire a riscului.

Dacă până la începutul anilor '80 comunitatea financiar-bancară privea problema riscurilor numai din punct de vedere al creditului, în contextul globalizării piețelor monetare și de capital afacerile bancare, practicile de management al riscului, abordările organelor de supraveghere și piețele financiare au suferit transformări semnificative care au impus noi reguli pentru supravegherea bancară și up-gradarea Acordului de la Basel, printr-un proiect cunoscut sub denumirea Acordul Basel II.

Acordul de la Basel se adresează băncilor active pe plan internațional. Inițial, acordul încheiat în 1988, cunoscut sub denumirea de Acordul Basel I, a stabilit o limită minimă a capitalului numai prin prisma riscului de credit (riscul cel mai important pentru bănci), chiar dacă s-a presupus ca întregul capital alocat (nivel minim 8%) acoperă și celelalte tipuri de riscuri, prin înglobarea acestora în riscul de credit.

Începând cu 1996, prin amendarea Acordul Basel I, riscul de piață a fost tratat separat și, pentru acoperirea acestuia, a fost alocat un anumit nivel al capitalului.

Evenimentele ulterioare, precum pierderile din mediul bancar european de peste 12 miliarde USD acumulate începând cu anul 1992 din cauza modului defectuos de gestionare a riscurilor la nivelul societăților bancare, au fost un nou motiv de îngrijorare pentru care Comitetul de la Basel a elaborat, în intervalul 2001-2003, Acordul Basel II.

Comparând cele două reglementări, în cercetarea noastră, am identificat următoarele diferențieri:

Basel I	Basel II
Se concentrează pe o singură modalitate de măsurare a riscului	Accentuează rolul metodologiilor interne ale băncilor, rapoartele de supraveghere și disciplina de piață
Prezintă o dimensiune unică	Flexibilitate, listă de abordări, stimulente pentru un management al riscului îmbunătățit
Are o structură bazată pe abordarea de ansamblu	Senzitivitate mai mare la risc

Prin noul Acord Basel II, Comitetul a inițiat un model din care să rezulte nivelul de capital necesar pentru diversele tipuri de riscuri operaționale (de exemplu, riscul pierderilor pentru întreruperea / defectarea rețelei de calculatoare, documentare insuficientă sau fraudă). Majoritatea băncilor de prim rang alocă peste 20% din capitalul lor riscurilor operaționale.

Abordarea riscurilor operaționale este în continuă dezvoltare, existând trei modalități diferite de tratare a acestora:

1. indicatorul de bază - presupune folosirea unui singur indicator care reflectă riscul operațional pentru întreaga activitate a băncii;
2. indicatorul standard - indicatorul standard presupune stabilirea unui coeficient diferit pentru diferitele tipuri de activități;
3. metodele interne de evaluare - solicită bancilor să utilizeze normele interne pentru determinarea cerinței minime de capital.

Gestionarea riscurilor bancare este atributul managementului riscurilor care are ca scop optimizarea performanțelor societăților bancare prin:

- asigurarea dezvoltării ulterioare a băncii;
- extinderea controlului intern al urmăririi performanțelor pe centre de profit, pe clienți și pe produse;
- cunoașterea prețului deciziei pe operațiuni noi prin determinarea riscurilor;
- reechilibrarea portofoliilor pe activități și operațiuni.

Pentru băncile din România, adoptarea principiilor Noului Acord Basel II privind adecvarea capitalului este un avantaj competitiv.

Regulamentul aferent permite o mai bună gestionare a riscului, va reduce costul capitalului și va elibera resurse pentru creditare măbind expectațiile legate de potențarea intermedierei financiare a sectorului corporatist și de retail din țara noastră.

Deși, la nivel mondial, multe bănci au făcut progrese pentru implementarea standardelor Basel II, evenimentele recente, soldate cu pierderi masive la nivelul piețelor financiare internaționale, au atras îndoieli în legătură cu performanța noului regulament.

În plus, își așteaptă răspunsurile mai sunt interogații referitoare la aspecte precum:

- Adordarea vehicolelor investiționale. Dezvoltarea vehicolelor investiționale generează o expunere la riscuri asociate nu numai creditelor ci și pachetelor și/sau diferitelor linii de afaceri după cum s-a demonstrat prin recentele investiții, de pe piața americană, cu active imobiliare cu grad ridicat de risc.
- Reglementarea unor cerințe de costuri diferențiate. Astfel, s-au formulat cerințe de costuri mai reduse pentru riscurile asociate unor pachete de active decât pentru riscurile asociate activelor individuale.
- Determinarea expunerii la riscurile asociate. Expunerea la riscurile asociate trebuie cuantificată exponențial și nu liniar, după principiul potrivit căruia riscurile se compun.